

DMITRY GLUKHOVSKY VILÁGA

ANDREJ GYJAKOV
TÚL A LÁTHATÁRON

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

AZ AUTODAFÉ

– Friss hús? – hallatszott az egyik sötét sarokból.

A láthatatlan beszélő rekedten felnevetett, majd köhögni kezdett, és mellkasából hörgés szakadt ki, alig bírt lélegezni, úgy tűnt, tüdőgyulladásban szenved. Miután szemük hozzászokott a félhomályhoz, kirajzolódott a rab vézna alakja és szikár arca. Auróra észrevette, hogy a falhoz erősített bilincsek szabadok – a fogoly lába helyén formátlan, csúnyán behegesedett csonk lógott.

A deres hajú nyomorék végigmérte az újonnan érkezőket, és meghozta az ítéletet:

– Négercsók, meglásd, téged még ma fellógatnak. Túl ravasz a pofád, itt az ilyeneket nem szeretik. A lányka miatt nem kell aggódni. A sztyeppkutyáknál nem akad sok menyecske. Ez meg itt még finom, fiatalka... Nem is emlékszem már, utoljára mikor került ide ilyen szép példány. – Az öreg még egyszer végigmérte Aurórárt, mintha húst válogatna a boltban. – Fogadni mernék, hogy Szungat megtartja magának ezt a kincset. Imádkozz, kislány, hogy el ne feledkezzen rólad az a haramia!

Auróra arca eltorzult, majd tüntetőleg elfordult az öregtől. Indián azonban úgy gondolta, ez jó alkalom információszerzésre.

– Hol vagyunk?

– Hol, hol? Beloreckben! A város központjában, ha még lehet annak nevezni. Ha pontosan tudni akarjátok, a Metallurg mozival azonos nevű téren. Hallottatok már róla? – A nyomorék mély lélegzetet vett. – Persze, honnan is hallottatok volna. Leri rólátok, hogy nem vagytok idevalósiak. A helyieket már mind rég összeszedték...

– Milyen célból? – kérdezte Auróra, miután leküzdötte az öreg iránt érzett ellenszenvét. – Ezek a sztyeppkutyák rabszolga-kereskedők? És miért nevezik őket sztyeppkutyáknak, amikor itt-körös-körül erdő van?

Az öreg rab megint nevetni próbált, de helyette krákgonia kellett, majd kiköpött.

– Látom, vág az eszed, mint a borotva – szólalt meg végül, miután kifújta magát. – Mindent elmesélek. Nincs ellenemre koptatni a nyelvem, ez az egyetlen szórakozás errefelé.

Az öreg néhány pillanatra elhallgatott, míg összeszedte a gondolatait. Indián már épp rászólt volna, hogy folytassa, amikor az komótosan belekezdett a történetbe:

– Egyike vagyok azoknak, akik még emlékeznek, hogy milyen volt a város régen. Egy utolsó mohikán.

– Pontosán hova valósi vagy? – kérdezett vissza Indián, a fogoly azonban csak legyintett: azt hosszú lenne elmesélni, és folytatta:

– A háború előtt mérnökként dolgoztam a kohászati kombinátban, a tó túloldalán. Igaz, ti nem is láttátok a mitavunkat. Mondhatom, igazán szép hely! – Az öreg elmerült az emlékeiben. – Egy igazi víztározó! Egyik szélétől a másikig egy hosszú fahíd szeli át, van legalább ötven méter. És tudjátok, hogy hívják a népek errefelé? „A dolgok emberek útja”! Azért, mert minden áldott nap a hídon keresztül masíroztunk a városból a gyárba. Én ráadásul az életemet köszönhetem ennek a hídnak. Amikor hullani

kezdték a bombák Beloreckre, néhányan beleugrottunk a tóba. Így menekültünk meg. Nem tudom, hogy mi lehetett a töltetekben, napalm vagy más nyavalya, nem értek hozzá. Most meg már senki meg nem mondja. A lényeg, hogy a város porig égett. A bombázás után még hónapokig lobbantak fel tüzek a környéken. Mennyi erdő pusztult el, te jó ég! – A rab a plafonra emelte a tekintetét, aztán vissza a hallgatóságra. – De titeket az érdekel, honnan kerültek ide a dingók.

Indián és Auróra lopva egymásra néztek. Nehéz volt hinni az ismeretlen szavainak. Egyrészt Péterváron mindenki a metrónak vagy valami föld alatti rejtkehelynek köszönhetően élte túl a háborút. Igaz, a városban látott házakon nem látszódtak atomtámadás nyomai. Ráadásul a sugárzás elviselhető lehet Beloreckben, hiszen a haramiák nem hordanak gázmaszkot. Lehet, hogy tényleg napalmot kaptak?

Az elmélkedésüket félbeszakította a rekedt hang:

– Nem tudok sokat a kutyákról. Néhány évvel ezelőtt jelentek meg, nem idevalósiak. Minden ellenállót lelőttek. A többieket összeterelték ebbe a táborba, befészkelték magukat a városba, és azóta itt űzik az ipart. A környékünk mágnesként vonzza a vándorokat, a szerencsétlenek önként és dalolva másznak bele a csapdába. Ezek itt mind – bólintott fejével a rácson túlra – a jobb élet reményében érkeztek ide, a bolondok...

– A jobb élet reményében? De hát mi vonzza őket ide? – bukott ki Aurórából a kérdés. A lány szeme felcsillant a rejtély hallatán. Az öreg elmosolyodott, majd cinkosan folytatta:

– Hallottatok már Jamantauról? Azt jelenti baskír nyelven, hogy „dühös hegy”. Moha fedte sziklák, mindenütt ingovány és mocsár. De a kilátás a csúcsról valami mesés! Több mint másfél ezer méter magas. De nem a táj miatt

sereglik ide a nép a világ minden tájáról. – Az öreg a nagyobb nyomaték kedvéért előrehajolt, és felemelte a hangját. – Úgy tartják, hogy van ott egy város a hegy gyomrában. Egy kormányzati komplexum, amit még a hidegháborús időkben építettek. A kilencvenes években nagy hűhót csaptak körülötte. Még az amerikai média is kiszimatolta... Azt írták, hogy az oroszok háborúra készülnek, titkos óvóhelyeket ásnak. Badarság az egész, ha engem kérdeztek. Nincs, és nem is volt ott soha semmi, csak bányák. És még azokat is bezárták a háború előtt, amikor kifogytak az érből.

– És ha mégis van ott egy...

– Óvóhely? – szakította félbe a fogoly. – Ne vicceljünk már! Nem hagyták volna, hogy ilyen titkos kormányzati projektektől legyen hangos a sajtó! Nem bizony! Bár egy ilyen horderejű építkezést nem lehet titokban tartani... Szerintem uránt bányásztak ott, és ezért számított titkos projektnek a komplexum. Ezt azonban nem lehet megérteni a legtöbb emberrel. Hiába a józan ész, az emberek mindig a csodában reménykednek. Igaz, ebben a világban már másban nem is lehet...

A mesélő kifújta magát és elhallgatott. Feje erőtlenül a mellkasára hullott. A beszélgetés láthatóan túlságosan sok erőt szívott ki a megnyomorított testből.

Az este nagy része észrevétlen eltelt a beszélgetéssel. Amikor a bejárati ajtó csikorogva feltárult, egy pillanatra felvillant az alkonyati égbolt szürkésege. Szungat állt a küszöbön, épp lerázta kabátjáról a havat.

A foglyok először látták a sztyeppkutyák vezérét a vörös gázmaszk nélkül. A maszk most is ott lógott a táskája szíjában. Kopasz fej, kiugró pofacsont, ritkás szakáll – semmi sem különböztette meg a többi fosztogatótól. Első ránézésre nem keltette határozott ember benyomását, nehéz volt elhinni, hogy ő a farka demagóg, hataloméhes vezére.

Ravasz tekintete azonban, amely bozontos, koromfekete szemöldök alatt bújt meg, elosztatott minden kétséget. Az félelmetes volt, vadállati, és egyben hipnotikus, letaglózó erejű. Így nézhet az óriáskígyó, mielőtt körbefonja és megfojtja áldozatát.

Szungat végigmérte a bebörtönzött rabokat. A szeméből megmagyarázhatatlan, ijesztő magabiztosság és unalom áradt. A haramia tudta, hogy mi következik, és mint ha nem örült volna neki különösebben.

A megdermedt idő kimozdult a holtpontról, ahogy a küszöbről az alak mozgásba lendült. Néhány szökkenéssel ott termett a ketrecnél, kinyitotta az ajtaját, elkapta Aurórárt a csuklójánál fogva, és magához rántotta. Szemében gerjedelem csillogott.

– Megállj! – Indián megpróbálta elállni az útját.

A bandita előkapta a pisztolyát, és a csutka homlokához egy hűvös fegyvercső nyomódott.

– El az útból, vakarcs! Egyszer már megkegyelmeztem neked. Ne játssz a türelmemmel!

Indián egy pillanatra lehunyta a szemét, görcsösen nyelt egyet, és várta, hogy elmúljon a gyengesége. A rettenet mindent elborító hulláma elhomályosította az elméjét, és csak a gyermeki kéz szorításának köszönhetően nem zuhant bele az eszméletlenség füledt szakadékába.

– Könyörülj meg rajta! Minden szentekre kérlek. Hiszen még gyerek!

A csutka hangja remegett, majd elakadt, alig jöttek ki a szavak félelemtől eltorzult száján.

– Egy... – kezdte a számolást a haramia. – Ide figyelj, vakarcs, hármat számolok, és szétroppantom a koponyád, mint egy diót, aztán a kis barátnőd majd kapargathatja a falakról azt, ami marad belőled.

– Mindent megteszek, amit csak akarsz! Csak ne nyúlj a lányhoz! Ne kövess el ilyen bűnt!

– Kettő... – Szungat maga elé emelte szabad kezét, hogy a kabátja ne legyen piszkos.

– Elmondok mindent, amit tudok az expedíciónkról! – kiáltotta kétségbeesésében a csutka.

– Nincs szükségem rád. Ebből a kis madárkából úgysis mindent kiszedünk, amit tudni akarunk – mondta Szungat, és újabb kéjsóvár pillantást vetett Aurórára.

– Ő nem sokat tud. Útközben csatlakozott hozzánk.

– Akkor meg mit érdekel egy idegen csitri sorsa? Talán meguntad az életed? Nem félsz a haláltól, vakarcs?

Auróra még jobban megszorította pártfogója kezét. Ha tudta volna a haramia, hogy pont rátapintott a lényegre, amikor a halált említette...

A sarokból halk nevetés hallatszott. Az öreg gúnyosan mosolygott, és lassan bólintott egyet. Tökéletesen beigazolódtott a jóslata.

– Mi olyan vicces, féllábú? Mit nevezsz?

A bandita pisztolyt tartó keze oldalra mozdult, és lövés dörrent. Az öreg teste megrándult, torkából még egy utolsó rekedt hörgés szakadt fel, miközben a földre zuhant. Szungat arca eltorzult a hirtelen dührohamtól, és teljes lendületből arcon csapta Indiánt. A csutka a földre esett, de ahelyett, hogy összehúzta volna magát a következő ütés várva, hirtelen előremászott, és csókolgatni kezdte kínzója csizmáját.

– Így is, úgy is végzel velem! – hörögte Indián, miközben betört orrából dőlt a vér. – Ígérd meg, hogy nem nyúlsz Aurórához! Ígérd meg! Ez az utolsó kívánságom, kötelek vagy teljesíteni!

A bandita idegesen ellökte a lábával a csutkát, és elégedetlenül meredt bemocskolt csizmájára. Figyelte, ahogy a síró lány odavetette magát a társához, átölelte az arcát, és maga is csupa vér lett. A korábban rátörő vágya lassan szertefoszlott, csak undor és utálat maradt a helyén.

– Legyen, az utolsó kívánság szent. Vegyük úgy, hogy meggyőztél, vakarcs. Pedig ez kevés embernek sikerül. Tudod, mit? – A bandita arca hirtelen felélénkült. – Tetszik a konokságod. Tessék, megkönyörülök a kicsikén.

Indián felkapta a fejét, és meglátta Szungat győzedelmes tekintetét. Mintha egy vadállattal nézne farkasszemet.

– Egy feltétellel... – mondta, miközben eltette a pisztolyt, és elindult a kijárat felé.

Miután kilépett a cellából, visszafordult, és gúnyos, hideg mosollyal nézett vissza a párosra.

– Szét fognak tépni, vakarcs. Addig vernek majd, míg elő nem bukkan a hold a tetők felett. Ha kegyelemért könyörögsz – odadobom a lányt a kutyáknak. Pont megfelelő kárpótlás lesz a mai rajtaütésért. Ha elájulsz, ugyanaz a forgatókönyv. Ha azonban kibírod a megpróbáltatásokat, a kis csitri kiszabadul. Mehet, amerre lát, úgysis megdöglik, még mielőtt a haverjaid rátalálnak.

Miután a bandita kimondta az ítéletet, elhagyta a hideg, sötét helyiséget. A csendben csak Auróra halk pityergése hallatszott.

A tér közepén, egy mindenhol jól látható, hatalmas faszerkezet emelkedett. Deres, vörös foltokkal teli oszlopok és egy rozoga lépcsősor. Gyülekezőhely vagy vérpad? Auróra nem tudta jobban megnézni magának a furcsa építményt, szinte semmit sem látott fegyveres kísérőjének hátától. Az őt a VIP-személyek számára gyorsan összeeskábált padok között vezette át a lányt, megkötözött csuklójánál fogva.

– Ül le, és élvezd a műsort! – vetette oda a haramia, majd durván odalökte a lányt az egyik padra. – Az első sorba szól a jegyed, így nem maradsz le semmiről!

A kutya nagyot nevetett, és lehuppant Auróra mellé, amitől a pad panaszosan megnyikordult. Eközben egy

már jól ismert, vasalt kabátos, szakállas alak ugrott a dobogóra. A téren összegyűlt banditák, meglátván vezérüket, üdvözlésképpen kiáltozni kezdtek, és hevesen rázták fegyvereiket.

Amikor Szungatot követve az emelvényre lépett egy másik kövér férfi, korbáccsal a kezében, a nézősereg fütyei és kiáltásai felerősödtek, várták, hogy kezdődjön a műsor.

Más helyzetben Auróra összecsinálta volna magát a félelemtől az agresszív tömeg ordításait hallva, most azonban minden figyelmét lekötötte a sötét bőrű rab alakja, amint épp botladozva felmászik az emelvényre. A tekintetük egy pillanatra találkozott. A csutka vagy odakacsintott a lányra búcsúzóul, vagy csak a fáklyák fénye csillant meg a szemében.

Egy durva rúgás feltessékelte Indiánt a dobogóra. A jól megtermett, nagy hasú hóhér a rögtönzött színpad közepére tessékelte áldozatát, és az öklébe fogta Indián háját. Egy megvillanó bárd darabokra vagdalta a piszkos bőrtönruhát. Egy pillanattal később a deréki lecsupaszított rab már ott állt az oszlopnál, és vagy a hidegtől, vagy az elhatalmasodó halálfélelemtől egész testében remegett.

– Gyermekeim! Hű kutyáim! – Szungat szavaira a kiáltozás és fütyök elhalkultak, mindenki a vezérre szegezte tekintetét. – Nehéz nap volt ez a mai. De a ti alázas szolgátnak mindig van valami a tarsolyában, amivel fel tudja dobni az ilyen szürke hétköznapokat! És most nem az ivászatról beszélek! Szórakozást ígértem nektek. Hát megkapjátok!

Újra felzendült a győzedelmes zsvaj. A nagy zajt meghallva a környékre tévedő mutánsok ijedten iszkoltak vissza az odújukba, nehogy véletlenül belebotoljanak a vérszomjas kétlábúak falkájába.

– Ez a korcs itt – mutatott kezével a bandita a rabra – bűnös, mert álnok módon behatolt a sztyeppkutyák területére, nem tartotta tiszteletben a törvényeinket, és rátámadt testvéreinkre! Egy az Isten, és igazságos mindenkinek! Minden embert szolgálatainak fejében jutalmaz!

A beszéd többi része beleolvadt a hangzavarba, mindenki várta, hogy minél hamarabb végrehajtsák az ítéletet. Szungat nem próbálta meg túlkiabálni a felgerjedt harcosokat, csak egy intéssel jelezte, hogy kezdhetik.

A korbács suhogva felszállt, és csomós végű szálai kibomlottak a levegőben. A borzalmas fegyver ütése eltárlalta Indián hátát. A testét rázta a szaggató fájdalom, és egy elnyújtott nyöszörgés szaladt ki összeszorított fogai között.

„Istenem, nem fogom kibírni... Nem tudtam, sejtelmem sem volt, hogy ez ennyire...”

Az újabb ütés kiverte szeméből a könnyeket. Nekipréselődött a faoszlopnak, és minden egyes porcikájában érezte, ahogy az izzó tűz végigfolyik a hátán. Olyan volt, mint ha nyúznák.

A tömeg ordításán át hallatszott Auróra sikolya. A csutka végighordozta zavaros tekintetét a dühtől eltorzult arcokon, míg meg nem látta őt. A lány zokogott, és megpróbált odajutni az emelvényhez, de hatalmas felügyelője minden gond nélkül visszatartotta. Egy pillanattal később a lány képe eltűnt a szeme elől – Szungat eltakarta Aurórárt, ahogy unottan fel-alá sétálgatott a deszkákon.

Újabb csapás, és a korbács felszakította a csutka bőrét. Ömlött a vér. Aztán még egy. És még egy. Indián azonban meg se mukkant, megfogadta, hogy nem hagyja, hogy a banditavezér élvezkedjen a szenvedésén. A hátán minden idegvégződés kiélesedett, a fájdalom hullámai kétrét görnyesztették testét, miközben szakadatlanul zúdultak rá a korbácsütések...

Az egyik gyötrelmes pillanatban azt vette észre, hogy térdre zuhan, és már csak pár lépés választja el a felejtés felszabadító szakadéktól. A vörös délibáb képe mellett egy pillanatra felvillant egy gyermek kisírt szemű arcocskája is...

Sírástól lekonyult ajkak és szélesre tárt szemek, melyekből mindent felemészítő rettegés sugárzott.

Nem borzalmasabb-e a halálnál, ha elveszítünk valakit, aki közel áll hozzánk? Az egyszerű igazság felismerése elhozta a várva várt megkönnyebbülést. A fájdalom nem tűnt el. De már nem uralkodott rajta, hiszen megfosztották egyetlen cinkosától – a lelkét elemészítő félelemtől. A félelemtől, hogy gyors halált fog halni. Indián érezte, hogy már nem fél.

Felordított, ráállt az egyik lábára, majd erőtlen kezei segítségével áthelyezte a testsúlyát a másikra, és lassan felgyenesedett. Úgy érezte, a hátán forró ólmot öntenek végig. A támaszául szolgáló oszlop síkos lett a vértől, már nem érződött márón hidegnek. A deszkák először alig észrevehetően, majd egyre erősebben remegtek a teste súlya alatt, aztán egyszer csak az egész emelvény pörögni kezdett a térrel, a házakkal együtt, és a magasba emelkedett... Oda, ahol a felhők között hirtelen előbukkant a hold hatalmas korongja.

A hóhér kezében a korbács megdermedt a levegőben, amikor a halálosan sápadt fény beragyogta a dobogó közepén álló alakot. A felhőkből eső szitált, mintha olvadt gyertya viaszceppjei hullottak volna az égből.

– Most meg mi van? – ordított rá elégedetlenül Szungat.

– Egyszerűen kötöttek, főnök – mutatott a hóhér a korbács faragott nyelével a fellegek között felvillanó testre.

– A srác talpon maradt.

A tömeg moraja hirtelen abbamaradt. Az elhalkult nézők figyelme a vezérre irányult. Szájról szájra járt az egyez-

ség híre a harcosok között, és mindenki várta, hogy mit dönt Szungat.

– Ezt nézzétek! Az önfeláldozás mintapéldánya! Istenem, adjon valaki egy zsebkendőt! – A banditavezér rájött, hogy milyen csapdába esett, és megpróbálta kijátszani a közönségét. – Valóban irigylésre méltó a konokságod, vakarcs. És megteszem, amiért könyörögtél. Állom a szavam!

A tömeg helyeslő moraja közepette Szungat lement az emelvényről, és Aurórához lépett.

– Szabad vagy, takarodj innen!

– De hát... vele mi lesz? Nélküle sehová sem megyek! – suttogta a lány, a könnyeivel küszködve.

– Csak azt ígértem meg, hogy téged elengedlek. A vakarccsal más terveim vannak – jelentette ki Szungat, majd parancsolón intett. – Hozzatok tűzifát! Odapörkölnünk a korcs alá!

Auróra kis híján összerogyott, kétségbeesett kiáltása visszhangzott a fáklyával megvilágított falak között. A lány kódós tekintettel figyelte, ahogy emberi árnyak szorgoskodnak a vérpad lábánál. Tán annyira elfajzott ezeknek az agyongyötört raboknak a lelke, hogy készséggel küldik társukat az örök sötétség birodalmába?

Auróra minden próbálkozása, hogy a tér közepére húzott vérpadhoz jusson, haszontalan volt. Az őr gúnyosan nevetve fogta le a gyermeket. Auróra rúgott, karmolt és erőtlen karjaival csapdosott, majd egyszer csak vérfagyaszító, fájdalommal teli sikoltás ütötte meg a fülét.

A vérpadról füst szállt fel. Szungat a közelben egy égő fáklyával játszott. Az emelvényre hanyagul odahordott rőzsehalmon már táncoltak a lángnyelvek, nyalogatták a pellengérhez láncolt rab lábát. Pár pillanattal később felcsapott a tűz, és teljesen bekebelezte a mártírt.

Auróra nem hallotta a tető felől érkező lövés dörrenését. Nem látta, ahogy egy golyó Indián homlokába fűrődik, és elhossa számára a várva várt feloldozást. Elméje elsötétedt, hogy ne kelljen megbékélnie a valósággal, és a könnyű kis test rongybabaként a hóba hullott.

Dárda elfordult a Dragunov mesterlövészpuska távcsövével, a keze remegett, mint a nyárfalevél. Dühében oda csapott öklével a bádogtetőre, majd némi havat dörzsölt az arcába, hogy lenyugodjon.

Elkéstek... Hiába követték örült tempóban a havas dombokon keresztül a kocsisort, hiába rohantak át eszevesztetten Beloreck kihalt háztömbjei között, és hiába próbált valami biztonságos helyről rajtaütni a banditákon. A sztalker csak egyvalamit tehetett, mikor a célkeresztben meglátta a gyertyaként lángoló emberi alakot és a kínoktól eltorzult ismerős arcvonásokat...

Indián nincs többé. Ezzel nehezebb volt megbarátkozni, mint meghúzni a ravaszt és kioltani egy ember életét. Egy ember életét, aki az utazás viszontagságai során már nem csak a legénység egy tagja volt. Hanem talán barát?

Kirázta a hideg a gondolattól, hogy Aurórára is hasonló sors várhat. Kezét a homlokához emelve fűrkészte a teret, de visszahőkölt, amikor a háztömb felől automata fegyverből leadott sorozat kattogása hallatszott. A bejárati kaput erős robbanás rázta meg, és a pánikba esett haramiák közé három páncélozott jármű hajtott be. A géppuska-fészkekből hurrikánszerű golyózápór zúdult a lágerlakók búvóhelyeire. A járművek mögött megjelent egy csapat fehér álcázóköpenybe bújt rohamkatona, felforgatták a helyet, és távol tartották a kutyákat a parkoló terepjáróiktól. A haramiáknak nagyon jól jött volna most a csodatanjuk, a T-90-es azonban valamiért nem volt a tábor területén.

– Úgy tűnik, nem csak a mi bögyünkben vannak ezek a haramiák! Ennél jobb alkalom nem lesz a támadásra! Füst, mit gondolsz? Füst?

Dárda körbenézett, de a társa nem volt sehol. Gennagyij valószínűleg észrevett az udvaron valamit, ami elkerülte a sztalker figyelmét. Az ismerős zöld hát legközelebb lent villant fel, egy halom olajhordó mellett. Nem is látta, amikor leereszkedett.

A lágeren belül elszabadult a pokol. Lövések dördültek, a haramiák ordítottak az embereikkel, miközben próbálták megszervezni a védelmüket. Senki sem figyelt fel a magányos, zöld mutánsra, amint belépett a füstbe burkolózó kapun. A szemben álló felek búvóhelyeikről összevissza lövöldöztek, miközben különböző páncélozott járművek száguldoztak fel-alá a téren. A manőver célja csak akkor derült ki, amikor az elől haladó jármű hirtelen a mozi épülete felé fordult, majd áttörte a rozoga bejáratot.

„Kiszabadítják a foglyokat – mondta magának Dárda. – Ez a mi malmunkra hajtja a vizet.”

– Gyerünk, Gena, csak óvatosan... – motyogta a sztalker a puskája távcsövének.

A keze megmozdult, az ujjja meghúzta a ravaszt, és a puska visszarúgott, miközben leadta a gyilkos lövést. A Füst útját keresztező haramia a földre zuhant, a letaposott hóban pedig megjelent egy vörös folt.

A zöld óriás fejét behúzza, cikcakkban elrobogott a sűrű füstöt okádó vérpad mellett, majd megállt egy halom rongykupacnál, és felemelt valamit.

„Auróra? Lehetséges ez?!”

A mutáns magához szorította az értékes rongybabát, és elindult a nyílt tér irányába.

– Nagyszerű, Gena! Nehogy megállj!

A puskája szorgalmasan kattogott, és a túlvilágra küldött még néhány banditát. Miután megtisztította az utat

Füst előtt, már épp azon volt, hogy leereszkedik hozzá, amikor a célkeresztben hirtelen megvillant egy ismerős zöld sujtásos kabát. Csak nem...

Talán egy széllokés volt a hibás, vagy csak annyira szeretne volna kiegyenlíteni a számlát, hogy elsiette a lövést, mindenesetre a golyó a bandita lába előtt csapódott be, jégpermetet szórva mindenfelé. Szungat azonban meg se rezent. A sztyeppkutyák vezére kihúzta magát, meg se próbált fedezékbe vonulni, olyan volt, mintha farkasszemet nézne az ellenségével.

A szomszédos tetőről puskalövések hallatszottak. A sztalker szitkozódva a puskája zárszerkezetére sandított. A tölténytára kiürült, és nem volt ideje újratölteni. A hátára dobta a fegyverét, és elindult a padlásablak irányába.

A bejáratnál egy hatalmas, szürke árnyék fogadta. A keze késve nyúlt a pisztolytáskája felé, de végül nem volt szüksége fegyverre. Gennagyij futott be zihálva a biztonságot nyújtó falak közé.

– Hogy van? – szökkent hozzá a sztalker, és megpróbálta kitapogatni Auróra pulzusát.

– Életben van! Csak elájult. Gondolom, nem bírta már szegényke...

– Akkor ne vesztegessük az időt! Gyerünk, el innét!

Hamar kitaláltak a lakatlan házak sűrűjéből. Szerencsére a sötétség elrejtette a két magányos alakot a kíváncsiskodó szemek elől. Már nem sok volt hátra, csak el kellett jutniuk a külvárosban várakozó rakétavontatóhoz.

Igaz, még nem volt vége a meglepetéseknek. Mikor odaértek a régi iskola épületéhez, amelynek az udvarán elrejtőzött a Kicsike, hirtelen éles reflektorfényvel találtak szembe magukat. Talán Mihalics megszegte a parancsot?

Feleslegesen gyanakodtak a legénységre. A vontató mellett egy páncélozott katonai jármű állt, amely hajszálpon-

tosan ugyanúgy nézett ki, mint amelyik a sztyeppkutyák koncentrációs táborára rátámadt.

– Az ellenségem ellensége a barátom, nem igaz, Gena?

– Meglátjuk – válaszolta elgondolkozva a mutáns. – Jó lenne tudni, hogy honnan van ennyi hadifelszerelésük, nem?

– Ezt illetően van egy sejtésem... – kezdte a sztalker, és minél közelebb értek az ismeretlen járműhöz, annál határozottabb lett a hangja. – És ha valóban azok, akiknek gondolom őket, akkor végre egyszer megütöttük a főnyereményt.